

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

FERN MICHAELS

SÜVASADAM

Aeg rajada uusi teid...

Originaali tiitel:
Fern Michaels
Deep Harbor
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime viljad või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Sarnasused tegelike sündmuste, kohtade või inimestega on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Fern Michaels. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E04380820
ISBN 978-9949-82-585-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Kolmekümne nelja aastane Carol Anne Jansen, sõprade ja kolleegide seas tuntud ka kui CJ, vaatas üle oma vöökoti, et teha kindlaks, kas kõik, mis jooksuringil Tidal Basini ääres vaja, tal kaasas on. Kõigi nende iga päev ringi tormavate turistide, hullude ja valitsustöötajate juures ei saanud midagi juhuse hooleks jätta. Juhutada võis kõike. Isegi päise päeva ajal. See oli lõppude lõpuks siiski pealinn. Ja kuna enamikus koolides oli varakevadine koolivaheaeg, tähendas see, et liikvel oli kaks korda rohkem turiste ja hulle kui tavaliselt.

Ta tegi kindlaks, et on kaasa võtnud juhiloa, mille fotolt vaatas vastu tema ümar nägu. Näha olid helepruunid õlgadeni ulatuvad juuksed, sinised silmad, mis pildusid päikese käes sädemeid, kuigi see fotolt välja ei paistnud, kaarjad kulmud, kitsad huuled ja pisike nina. Olemas oli ka töötõend, mis kinnitas, et ta töötab kongresmen Otto „Snapper“ Lewise, Vahendite ja Abinõude Komitee võimuka esimehe alluvuses. Lisaks mahutas kott üksildast krediitkaarti ja viitkümnet dollarit sularaha. Suuremat summat ei kandnud ta kunagi kaasas, sest ta kartis, et tal tuleb see mõnele kõrilõikajale loovutada. Ta oli valmis minema. Ta tõmbas kotiluku kinni, sidus selle endale vööle ja kinnitas FitBiti aktiivsusmonitori randmele.

CJ vaatas üle õla, veendumaks, et arvuti on puhkerezhiimil. Tehnud. Laualamp välja lülitatud. Tehtud. Lauasahtlid lukus. Tehtud.

Väike digitaalkell tema laual näitas kümme minutit viis läbi. Kerget sorti tööpäev võimaldas tal hilispärastlõunasele jooksuringile minna. Kongresmen Lewis oli lubanud tal varemgi lahkuda, kuid ta oli keeldunud, sest ta oli piinlikult kohusetundlik. Ta mõtles, kui pealekäiv oli mees viimasel ajal olnud, ega suutnud mõista, miks, kuid lõpuks oli ta kirjutanud selle Snapperi arvukate veidruste arvele.

Rahul, et kõik on korras, avas ta Snapperi kontori ukse ja hõikas: „Ma lahkun, boss. Kui sul just mind vaja pole.“ Ja jätkas vastust ootamata: „Ära unusta, et pead õhtul õigeaegselt Armorysse pidulikule õhtusöögile jõudma. Ja et tulen hommikul hiljem, sest mul on varane kohtumine.“ CJ-l oli kohtumine terapeudiga, kelle juures käis ta seitsaadik, kui tema vend Kick nelja aasta eest hukkus.

„Selge. Kena õhtut, CJ.“

Ta tundub tõesti kuidagi imelik olevat, mõtles CJ endamisi. „Kas midagi on lahti, boss? Sa tundud olevat, ma ei tea, hajevil. Ma tean, et sa vihkad neid õhtusööke, kuid sa võid umbes tunni möödudes lahkuda. Tegelikult peaksid praegu juba minema hakkama.“

„Hakkangi. Ootan ühe kõne ära. Mine jooksma, CJ.“

CJ hammustas alahuulde. Ta ootas kõnet? Snapper Lewis ei oodanud kunagi kõnet. Tema oli see, kes helistas, ja kui vastu ei võetud, ei helistanud ta uuesti. Kummaline.

„Olgu, aga jäta see mällu, kui see läbi tuleb. Mul pole vaja hunnikut pabereid, et jahtida mingit keemilise puhastuse teeninduspunkti, kust tuletatakse sulle meelde, et pead oma smokingi järele minema.“ Ta ütles seda kõike naljatleval toonil, lootes, et ülemus paljastab talle, kelle kõnet ta ootab. Ei midagi. See ei toimunud.

„Mine juba!“ haugatas kongresmen Lewis.

„Olgu, olgu, juba lähen. Kustuta tuled ja pane kirjutuslaua sahtlid ja uks lukku.“

„Jah, mamma,“ venitas mees, kuid CJ püüdis ta hääles kinni ärritusenoodi. Nüüd oli tõepoolest aeg minna.

Väljunud kontorist, kaalus CJ, kas minna liftiga või kasutada treppe. Tervisefriigina valis ta trepid. Ta vinnas raske ukse lahti ja

väljus sellest hetkel, kui lift kohale jõudis. Ja haistis kohe tundmatut lõhna. *Vau*, mõtles ta, *keegi on kümmelnud jäledas odekolonnis, mida müüakse ilmselt kanistrikaupa*. Ta tõmbas mitu korda ninaga, lootes vastikust haisust sõõrmetes vabaneda.

Parkimisgaraaži jõudnud, läks ta otsejoones oma kümme aastat vana Nissan Sentra juurde ja ronis sisse. Sõit Tidal Basini juurde ei võta kaua. Ta jookseb nelikümmend minutit ja sõidab siis koju. Mootor ärkas kõhides ja turtsudes ellu. Ta vajas hädasti uut autot. Võib-olla uut kasutatud autot? Ta pani selle oma ülesannete nimekirja ja hakkas juba välja tagurdama, kui talle meenus midagi. „Oh, pagan! Pagan! Pagan! Pagan!“ Ta oli unustanud üle anda raporti, mida kongresmen vajas hommikul kell seitse algaval koosolekul. Ja mehel polnud tema kirjutuslaua võtmeid. Löönud kätega vastu rooli, teadis ta, et peab tagasi minema. „Põrgusse! Äkki käivitud ka siis, kui ma tagasi tulen!“ käratas ta oma päevinäinud autologule.

CJ vinnas end autost välja ja jooksis tagasi Rayburn House'i kontorihoonesse, kus ta oli töötanud seitsaadik, kui ta kaksteist aastat tagasi kolledži lõpetas. Kaksteist aastat. Terve see aeg Otto „Snapper“ Lewise juures. Oli inimesi, kes ütlesid, et tal on peaaegu sama palju võimu kui Snapperil, kuid ta ei võtnud seda juttu tõsiselt. Inimesed üritasid alati kongresmeni ees lipitseda ja tema kaudu meheni jõuda. See oli tulutu ettevõtmine, sest ta kaitses meest niusuguste katsete eest. Ta oli nähtamatu kivimüür, mis peletas eemale neid, kellega mees suhelda ei tahtnud. Tema töö oli ülemust kaitsta ja juhtida tema kontori tegevust. Ta polnud kindel, kuid arvas, et hüppaks mehe nimel isegi kuuli ette.

Kuna ta oli heas füüsilises vormis, suutis ta trepist üles joostes võtta kaks astet korraga. Kui ta koridori viiva ukse juurde jõudis, lõi ta süda tõhusa trenni taktis. Ta kortsutas kulmu, kui ninna tungis sama kahtlane lõhn. Koridor haises nagu matusebüroo, kus oli hakanud närtsima ülearu suur kogus lilli.

CJ-l olid võtmed näpus, kui ta märkas, et kongresmeni toas põlevad endiselt tuled, mis pani ta kulmu kortsutama. Oodatud

telefonikõne pidi nüüd juba toimunud olema. Selle asemel, et riskida mehe väljavahastamisega, olgu see teeseldud või mitte, läks ta ümber nurga teise ukse juurde ja astus oma kabinetti, mis oli mehe oma kõrval. Ta tegutses vaikselt ega teinud mingit lärmi. Tal oli vaja kiiresti sees ära käia ja teha, mis ta tegema pidi, et vana hea Snapper tema möödapanekust kunagi teada ei saaks.

Kuid niipea, kui ta ukse avas, mõistis ta, et midagi on väga valesti. Kuigi ta ei kuulnud, mida räägiti, olid hääled valjud ja väga vihased. Aeg-ajalt püüdis ta kinni mõne sõna. Ta seisis vaikselt, teadmata, mida teha. Tema sisemine mina, millele ta toetus iga päev, ütles talle, et ta peaks oma jalgu liigutama ja põgenema. Selle asemel astus ta vaikselt sisse ja kõndis oma laua juurde, mis oli keset tuba. Mis kongresmeni kabinetis ka toimus, see ei olnud tema asi. Tööpäev oli läbi, mees oli omaette. Ta üritas end veenda teises toas toimuvale mitte tähelepanu pöörama.

CJ tegi, mida oli tegema tulnud. Ta avas lauasahtli, võttis välja säravkollaste kaantega kausta, mis oli kõige peal. Snapper tahtis, et kõik oleks köidetud kollasesse kausta ja varustatud säravrohelist vahekaartidega. Ei mingeid muid värve. Vaid säravrohelised vahekaardid. Veel üks paljudest veidrustest. CJ asetab kausta keset lauda, pani sahtli lukku ja pööras minekule. Ja sel hetkel lõi ta jala vastu laua kõrval olevat metallist prügikorvi. Ta peatas huulile kippuva vandesõna ning võttis seekord kuulda oma sisemist häält, mis käs kis tal peitu pugeda.

Niisiis puges ta laua alla hetkel, kui tema ja kongresmeni kabinetti ühendav uks avanes. CJ hoidis hinge kinni. Odekolonni hais oli nii hingemattav, et ta kartis öökima, või mis veel hullem, aevastama hakata.

„Siin pole kedagi. Ma ütlesin juba, et mu personaliülem lahkus poole tunni eest. Ma nägin teda lahkumas. Pärast tööd ei tule keegi siia. Võib-olla peaksid laskma oma kuulumist kontrollida, sest ma ei kuulnud midagi. Võib olla tegi seda, mis sa *arvasid* end kuulvat, õhtune koristusmeeskond. Kas me ei võiks seda juba joonde ajada?

Ma pean õhtusöögile jõudma. Noh?“ sisises Snapper tagasi oma kabinetti marssides.

CJ ootas hinge kinni pidades. Kas härra Tülgastav Odekolonn kuulab tema ülemuse sõna või jätkab iseseisvat juurdlust? Kümme sekundit, kakskümmend sekundit. Siis sammud. Kuid kabinette ühendav uks ei sulgunud ja nüüd kuulis ta neid juba selgemalt.

CJ pingutas, et kuulda, millest kaks meest räägivad. Mis see ka iganes oli, nad polnud sõbrad – selles oli ta täiesti kindel. Snapper kohtles inimesi alati lugupidavalt, isegi neid, kes talle ei meeldinud. Seda meest mitte. Naine kuulis vihkamist mehe hääles.

„Sa tead, mida tegema pead. Loodan, et ma ei pea siia enam tagasi tulema,“ ütles härra Tülgastav Odekolonn ähvardaval toonil.

CJ jätkas kuulamist ja jutt kõlas mõistetamatult. Küll aga oli aru saada, et härra Tülgastav Odekolonn ähvardas tema ülemust. „Ta kuulis sõnu nagu „Robotron“ ja „olgu see kohe tehtud!“. Mis on Robotron? Nimi kõlas tuttavalt. Ta teadis, et on seda hiljuti kuulnud, kuid ei suutnud meenutada, kus ja millises kontekstis. Mis see oli?

„Kasi minema mu kabinetist! Kohe!“

CJ pidi peaaegu nahast välja hüppama, kui ta järgmist heli kuulis. Ta ei pidanud nägema, et mõista, et boss oli saanud jalahoobi kubemesse. „Ära enam kunagi tee seda viga, et ütled mulle, mida ma tegema pean. Ütle mulle, et said mu sõnadest aru. Ja siis palu vabandust,“ urises härra Tülgastav Odekolonn, nõudes, et Snapper alandaks end ja paluks temalt andeks.

CJ ootas, sõandades vaevu hingata. „Ma mõistan. Ma... Ma... ppp... palun vabandust,“ vastas Snapper lõpuks õhku ahmides. CJ suutis vaevu oma kõrvu uskuda. Capitol Hilli, õigemini kogu riigi üks võimukamaid mehi palus vabandust kellegi ees, kes oli ta põrandale paisanud. Ta liigutas end veidi, et näha uksepraost, mis toimub. Tema ülemus väänles looteasendis otse ta vaateväljas põrandal maas, püüdes hingamist kontrolli alla saada.

Kui kongresmeni rünnanud mees oli lahkunud, tahtis CJ ülemusele appi tormata, kuid sisemine hääl hoiatas teda selle eest. Parem

oli oodata. Kaheteistkümne aasta jooksul, mil ta Rayburn House'i kontorihoones oli töötanud, alguses lihtsa abina ja nüüd mehe personaliülemana, oli see esimene kord, kui ta tundis, et ujub sügavas, tundmatus vees. Niisiis seadis ta end mugavamalt sisse ja ootas, et saaks märkamatult lahkuda.

Lõpuks ütlesid kõrvalkabinetist kostvad helid talle, et Snapper oli põrandalt püsti tõusnud ja korrastas lauda, ägades ja oiates vaikselt iga liigutuse peale. Instinktid ja talupojamõistus ütlesid CJ-le, et mees ei lähe õhtusöögile, mis pidi lähima tunni jooksul algama.

Lõpuks kustusid tuled ning koridori viiv uks avanes ja sulgus. CJ sõna otseses mõttes sööstis laua alt välja ja kihutas Snapperi kabinetti. See nägi välja selline, nagu see alati oli olnud, kuid haises kohutavalt.